

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményei

Cikkek másolatainak engedély nélküli többszörözése és terjesztése

Ügyszám: SZJSZT 19/2003

A rendőrség előadta a következőket:

„A feljelentés szerint az N. üzleti és pénzügyi hírlap cikkeit az A. Kft. tevékenysége során használja, ügyfelei számára – díjfizetés ellenében – hagyományos postai úton, vagy elektronikus levélben eljuttatja, illetve az interneten keresztül hozzáférhetővé teszi. Az N. cikkeinek fenti módon történő felhasználásához a feljelentőtől semmiféle engedéllyel nem rendelkezik.”

A rendőrség által feltett kérdések:

1. Az Sztj 36. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kérem megállapítani, hogy a nyomozati iratok között található cikkek publicisztikai – és ebből kifolyólag szerzői jogvédelem hatálya alatt álló – műnek, vagy hír- és tényanyagot tartalmazó közleménynek minősülnek-e?
2. A Testület egyéb észrevételei.

Az eljáró tanács véleménye:

I.

1. A fenti 1. sz. kérdés megválaszolása előtt annak tisztázása is szükséges, hogy mi a szerzői jogi státusza annak, amit „hírnek” neveznek, hogy mi a viszonya a „hírnek” (mint információnak) és a hírt, mint információt feldolgozó sajtóközleménynek, és, hogy milyen ismérvek alapján állapítható meg, vajon az ilyen közleménynek szerzői védelmet érdemlő műnek minősülnek-e.

Ebből a szempontból különbséget kell tennünk a „hír” szó két jelentése között. A szó egyik jelentése valamely esemény megtörténte, valamely fejlemény bekövetkezésére vonatkozó *információt* takarja, amiről általában különböző módon lehet tájékoztatást adni, s amit jobbra eltérő módon lehet megfogalmazni, közölni, továbbítani akár a sajtó és a média útján akár a hétköznapi érintkezés során. A szó második jelentése éppen *a megfogalmazott információ*. S ebben a jelentésében a szó leggyakrabban a hírügynökségek, a sajtó és az elektronikus média által megfogalmazott és továbbított információra utal.

Azért szerepelnek a fentiekben az „általában” és a „jobbára” szavak, mert sok függ attól, milyen részletes az információ. Például a siófoki buszbaleset utáni első pillanatokban a tragédia bekövetkezésén kívül aligha állt több információ rendelkezésre. Ezt a tényt akkor még nehezen lehetett volna bővebben megfogalmazni, mint hogy egy német turistabuszt a szóban forgó fénysorompós átkelőnél elgázolta a vonat. Egy ilyen hirtelen bekövetkezett eseménynél a hír, mint információ és a hír, mint az információ konkrét formában való közlése nagyjából egybe esik; aligha van tere egyéni, eredeti megfogalmazásnak. Egy hosszabb időszak alatt kibontakozó fejleménynél, vagy egy hirtelen bekövetkezett esemény után, megfelelő idő elteltével, amikor már egyre több részlet válik ismertté, más a helyzet. Ilyenkor már inkább mód nyílik az információ többé-kevésbé eredeti módon való megfogalmazására, s az így megfogalmazott „hír” közlésére.

2. A szerzői jog egyik alapelve az, hogy nem védi a pusztá információt. A tények, adatok megismerésére és közlésére senkinek sincs kizárólagos joga. Amit a szerzői jog véd, az az információ egyéni, eredeti módon való megfogalmazása. Erre, mint ahogy arra fent utalt az eljáró tanács, a hír pusztá megfogalmazása esetén általában csak a komplexitásnak egy bizonyos minimális szintjét elérő információ esetén van mód. Az azonban más kérdés, hogy egyéni, eredeti megfogalmazásra minden esetben lehetőség nyílik, ha nem csupán egy rövid hír (információ) közléséről van szó, hanem kommentárt is fűznek hozzá, rámutatnak jelentőségére, bizonyos más tényekkel, fejleményekkel való összefüggésére, előzményeire, várható következményeire stb.

A pusztá tények leírása maga is ölthet, s általában ölt, egyéni, eredeti formát abban az esetben, ha nem csupán egy rövid hírről van szó, hanem valamilyen komplexebb esemény vagy fejlemény ismertetéséről. A mondatok sorrendje, a használt szavak és kifejezések megválasztása, a szöveg így kialakuló struktúrája egyénivé, eredetivé teheti és így a szerzői jogi alkotás szintjére emelheti a közleményt.

3. A szerzői jog nemzetközi védelmének alapvető normáit tartalmazó Berni Uniós Egyezmény a következőképpen fogalmazza meg ezt az elvet 2. cikkének (8) bekezdésében: „Az ezen Egyezményben biztosított védelem nem áll fenn az egyszerű sajtóközlemény jellegű napi hírekre.” Az Egyezmény 1972-ben kihirdetett magyar szövege, mint sok más esetben, itt is pontatlan (például az eredeti angol és francia változathoz képest eltűnt belőle a jogilag általában nagyon is relevánsnak tekintett „vagy” szó (ld. a lenn idézett angol szöveget). Szerencsére azonban ez, az Egyezmény magyar fordításában többször tapasztalható pongyolaság ebben az esetben érdemben nem másítja meg az eredeti szöveg lényegét. A bekezdés ugyanis angolul így szól: „The protection of this Convention shall not apply to news of the day or to miscellaneous facts having the character of mere items or press information.”

Az Egyezmény felülvizsgálatára összehívott 1967. évi stockholmi diplomáciai értekezlet autentikus értelmezését adta ennek a rendelkezésnek, nem hagyva kétséget a felől, hogy abban azok a szerzői jogi elvek fejeződnek ki, amelyekre a fentiekben utalt az eljáró tanács. Az I. sz. Főbizottság jegyzőkönyvének a 146. pontja így szól: „Az Egyezmény nem védi a napi hírekre és a különféle tényekre vonatkozó puszta információt, mert az ilyen anyagban nincsenek jelen azok a tulajdonságok, amelyek szükségesek egy mű létrejöttéhez. Ebből következik a *fortiori*, hogy az egyes hírek és tények maguk nem védettek. Másrésztől azonban, az újságírók cikkei és a hírekről tudósító egyéb, „zsurnalisztikai” művek védelem alatt állnak, amennyiben irodalmi vagy művészeti alkotásnak minősülnek.” (A tanács előadó tagjának a fordítása; az eredeti angol szöveg a következő: „The Convention does not protect mere items of information on news of the day or miscellaneous facts, because such material does not possess the attributes needed to constitute a work. That implies a *fortiori* that news items or the facts themselves are not protected. The articles of journalists or other „journalistic” works reporting news items are, on the other hand, protected to the extent that they are literary or artistic works.”)

Érdemes idézni a Berni Unió Egyezményt kezelő Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO/OMPI) az Egyezményről 1978-ban kiadott kommentárját is, miután azt általában döntő jogirodalmi forrásnak tekintik az Egyezmény értelmezése során. Ez a következőket tartalmazza a 2. cikk fent idézett (8) bekezdésére vonatkozóan:

„2.26. E rendelkezés értelme az, hogy az Egyezmény nem kívánja védeni a puszta híreket és különböző tényeket, miután azokban nem lelhetők fel azok a vonások, amelyek szükségesek lennének műként való elismerésükhöz. Más-résztől azonban, a tudósítók és a hírekről beszámoló más újságírók által használt szavak, kifejezések védettek, amennyiben azok elegendő szellemi erőfeszítés eredményét hordozzák ahhoz, hogy irodalmi és művészeti művek létrejöttét meg lehessen állapítani.

2.27. Más szavakkal, a hírek és tények önmagukban nem védettek, S ugyanúgy azok egyszerű elmondása sem, mert az ilyen fajta dolgok híján vannak az irodalmi és művészeti műként való minősítés feltételeinek. A rendelkezés csupán megerősíti azt az általános elvet, hogy csak az védhető műként, ami a szellemi alkotás elegendő elemet foglalja magában. A bíróságok dolga annak esetenkénti megállapítása, hogy vajon ez az elem jelen van-e és annak eldöntése, hogy az adott szövegben van-e bizonyos eredetiség vagy pedig a hírek és különböző tények egyszerű, száraz, személytelen leírásáról van-e szó.” (A WIPO 615(E) számú angol nyelvű kiadványa, 22-23. oldal; az eljáró tanács előadó tagjának a fordítása).

4. A szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban „Szjt.” vagy „új Szjt.”) 36. §-a (1) bekezdésének első mondata felel meg tartalmilag a Berni Uniós Egyezmény 2. cikke fent idézett (8) bekezdésének. Ez a mondat így szól: „Tény- és híryanagot tartalmazó közlemények a forrás megjelölésével szabadon átvehetők.”

Ennek a rendelkezésnek nyilvánvalóan nem az a jelentése, hogy bármely közlemény szabadon közzétehető, ami *többek között* tény- és híryanagot is tartalmaz, hanem az, hogy csak az a közlemény tehető közzé, amely *nem áll másból*, mint tény- és híryanagból, olyan módon, hogy nincsenek benne egyéni, eredeti elemek, s így nincs szó szerzői jogi védelemre jogosult műről.

Az Szjt. miniszteri indokolása nem tartalmaz utalást erre a mondatra. Az említett mondat azonban a legkisebb módosítás nélkül került át az előző szerzői jogi törvény (az 1969. évi III. törvény; a továbbiakban: „régí Szjt.”) 19. §-a (1) bekezdésének első mondatából. A régí Szjt. miniszteri indokolása sem tartalmazott erre vonatkozóan külön magyarázatot; érdemes azonban az 1973-ban közzétett szerzői jogi kézikönyvből idézni Dr. Zakar János elemzését, amelyet azóta sem kérdőjelezett meg sem a bírói gyakorlat, sem a szakirodalom: „Szabadon csak azok a közlemények vehetők át az Szjt. 19. § (1) bekezdése alapján, amelyek a tények, események egyszerű közlésére szorítkoznak. Ezek szabad átvételét a törvény nemcsak az újságok, valamint a rádió és a televízió, hanem bárki számára megengedi. A híreket, eseményeket az újságíró megfogalmazásában tárgyaló újságcikk szabad átvételére azonban a 19. § (1) bekezdésének első mondata nem jogosít.” („A szerzői jog kézikönyve”, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978., 151. old.)

5. A sajtóközlemények szerzői jogi védettsége tehát attól függ, hogy egyéni, eredeti alkotásnak számítanak-e.

A Berni Uniós Egyezmény nem tartalmaz külön meghatározást az eredetiség fogalmára, bár az, hogy a művek létrejöttének egyetlen feltételül azt azonosítja (ez különösen a 2. cikk (5) bekezdéséből derül ki), hogy szellemi alkotásról legyen szó, az eredetiség-tesztek alább elemzett nemzetközi szintű konvergenciájának és a magyar bírói gyakorlat ugyancsak alább említett fejlődésének a helyességét húzza alá.

6. A nemzeti szinten alkalmazott eredetiség-tesztek között hagyományosan nagy különbségek álltak fenn, s bár ezek máig sem tűntek el teljesen, az utóbbi évtizedben látványos változások mentek végbe a konvergencia irányában. Ezt részben az újabb műtípusok – mint amilyenek a számítógépi programok és az adatbázisok – megjelenése kényszerítette ki; az Európai Unió országaiban azonban a közös uniós piac működéséhez elengedhetetlen jogharmonizáció igénye is szerepet játszott. A legnagyobb különbségek az angolszász „sweat of the brow” teszt és a kontinentális Európa néhány országában

(különösen Németországban) alkalmazott, bizonyos minőségi elemeket is magában hordozó eredetiség-fogalom között adódtak. Az előbbi szerint bármilyen szellemi munka eredménye – akár egy hangyaszorgalommal összehordott puszta adathalmaz – is szerzői jogvédelemre érdemes műnek minősült (innen az elnevezés: a homlokon – szó szerint: a szemöldökön – kiütköző veríték (mint „eredetiség-teszt”)), míg az utóbbi esetében a szellemi alkotás ténye sem volt feltétlenül elegendő; bizonyos minőségi feltételeknek is meg kellett felelni (például, a számítógépi programokról kimondták, hogy azok csak akkor minősülnek szerzői jogi védelemre érdemes műnek, ha az átlagosnál magasabb szintű alkotói teljesítményt hordoznak magukban). Az Európai Uniónak a számítógépi programok és az adatbázisok védelméről szóló irányelvei azután – mindkét fent említett szélsőség megtagadásával – a Berni Unió Egyezmény fent idézett rendelkezéseivel összhangban harmonizálták az eredetiség-tesztet. Az irányelvek szerint a szerzői jogi védelem alapjául szolgáló eredetiség csupán azt kívánja meg, hogy a szerző saját szellemi alkotásáról legyen szó; semmilyen más feltétel nem szabható a védelem feltételeként. Az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága a *Feist V. Rural Telephone* ügyben hozott, történelminek tekintett 1991-es döntésében – a korábbi „sweat of the brow” típusú teszttel szakítva – lényegében ugyanilyen kiegyensúlyozott új tesztet fogadott el.

Az elmúlt két-három évtized magyar bírói gyakorlata is egy ilyen kiegyensúlyozott eredetiség-fogalom irányában alakult. A Szjt. 1. §-ának (3) bekezdése nemcsak az említett irányelvekhez igazodik, hanem e gyakorlat helyes irányát erősíti meg, amikor arról rendelkezik, hogy „[a] szerzői jogi védelem az alkotást a szerző szellemi tevékenységéből fakadó egyéni, eredeti jellege alapján illeti meg”, s aztán hozzáteszi, hogy „[a] védelem nem függ mennyiségi, minőségi, esztétikai jellemzőktől vagy az alkotás színvonalára vonatkozó értékítélettől”.

II.

1. Az eljáró tanács a fenti elemzés és ismérvek alapján megvizsgálta a megkereséshez fénymásolatban mellékelte alábbi című cikkeket:

- „Nem jelenhet meg a Színes TV Műsor”
- „Színesedve sokasodnak a közéleti napilapok?”
- „Új vezér az RTL-nél”
- „Vezérigazgató-váltás a Szikra Lapnyomdásánál”
- „A mobilgyártók eljövendő termékei”
- „Fellebbeztek az alternatív távközlési cégek”
- „Már kopogtat a GPRS”
- „Nyitottság vagy biztonság – az e-biznisz dilemmája”

„A teljes informatikai „gyámságig” terjed az outsourcing-kínálat”
„Költségsökkentés vásárlással?”
„Feleselő printer”
„Górcső alatt az informatikai szolgáltatások”
„Kód nem vész el, csak újrahasznosul”
„Januártól hordozhatóvá kellene tenni a vezetékes telefonszámokat”
„Panoráma” és az abban szereplő közlemények egyenként is.

2. Az eljáró tanács egyenként elvégezte mindezeknek a közleményeknek a részletes elemzését, s valamennyiről – még a viszonylag rövidebbekről is – megállapította, hogy a választott szavakból, kifejezésekből, az információ közlésében követett sorrendiségből, s a közlemények struktúrájából következően a szerzők szellemi tevékenységéből adódó egyéni, eredeti módon létrehozott alkotásokról van szó, s így azok szerzői jogi védelem alatt állnak.

III.

A megkeresésben foglalt 2. sz. kérdés szerint az eljáró tanács egyéb észrevételeket is tehet. Ebben a körben az eljáró tanács arra vonatkozóan kíván nyilatkozni, hogy az érintett cikkeknek a megkeresésben leírt felhasználása nem esik-e a Sztj.-ben megengedett valamilyen kivétel (szabad felhasználás, illetve díjigényhez kötött, de a jogtulajdonos előzetes engedélyét nem kívánó felhasználás) körébe. Előre bocsátjuk, hogy az eljáró tanács erre a kérdésre nemleges választ kell, hogy adjon.

Három kivétel alkalmazásának a gondolata merülhet fel esetleg.

1. Az első ilyen kivételről az Sztj. 21. §-a rendelkezik. A § (1) bekezdése azonban nyomban nyilvánvalóvá teszi, hogy a megkeresésben leírt esetben az nem alkalmazható. A rendelkezés így szól:

„(1) Az olyan művek szerzőit, valamint az olyan műveket könyvként, kottaként vagy folyóiratban kiadókat, amelyeket fénymásolással vagy más hasonló módon, papíron vagy más hasonló hordozón (a továbbiakban együtt: reprográfiával) többszöröznek, a magáncélú másolásra tekintettel megfelelő díjazás illeti meg. A díjat a reprográfiára szolgáló készülék gyártójának, külföldön gyártott készülék esetében pedig a jogszabály szerint vám fizetésére kötelezett személynek kell a 20. § (2) bekezdése harmadik mondatában meghatározott határidőn belül megfizetnie. E díjon felül a reprográfiára szolgáló készüléket ellenérték fejében üzemeltető is köteles díjat fizetni. Mindkét díjat a közös jogkezelő szervezetnek kell befizetni.”

Azért nem szükséges a további rendelkezéseket elemezni, s nyomban meg lehet állapítani ennek a kivételnek az alkalmazhatatlanságát, mert a megkeresésben leírt esetben nyilvánvalóan nem magáncélú másolásról van szó.

2. A második kivétel, amelyet a megkeresésben leírt esetre vonatkozóan indokolt megvitatni az idézésekre vonatkozik.

A Berni Unió Egylemény 10. cikkének (1) bekezdése a következő rendelkezést tartalmazza az idézés szabadságáról: „A közönség számára már jogszerűen hozzáférhetővé tett műből történő idézés az elérni kívánt cél által indokolt mértékben megengedett, ha az a bevett szokásoknak megfelel; ide értendő az újságcikkekből és időszakos gyűjteményekből sajtószemle formájában történő idézés is.” Legalább is ez szerepel az Egylemény 1972-ben kihirdetett magyar változatában. A fordítás azonban ez esetben is pongyola. Az eredeti angol szövegben szó sincs bevett szokásról, amit „established practice”-ként lehetne „visszafordítani”, s ami aligha adna kielégítő eligazítást arról, hogy mi engedhető meg s mi nem (hiszen elvileg bármilyen gyakorlat kialakulhat). Az Egylemény alkalmazásában – ide értve a Magyarország és más berni unió tagországok viszonylatában való alkalmazását is – releváns eredeti szövegek közül a franciában a „bons usages” kifejezés szerepel, s ez további értelmezésre szorul. Ehhez az értelmezésben azonban segítséget nyújt az angol változat, amely a „fair practice” kifejezést használja, ami egészen mást jelent, mint egy bármilyen módon kialakult „bevett gyakorlat”. A „fair” szó értelme a „fair play” összefüggésében közismert, s talán hozzávetőlegesen „tisztességes gyakorlat”-ként, vagy „a tisztesség követelményeinek megfelelő gyakorlatként” fordítható le.

A megkeresésben leírt esetben a Berni Unió Egylemény fent idézett rendelkezésében szereplő első feltétel nyilvánvalóan teljesült, hisz jogszerűen közzétett cikkekről van szó. A második és a harmadik feltételt – nevezetesen azt, hogy az idézésnek meg kell felelnie a tisztességes (fair) gyakorlat követelményeinek és azt, hogy az idézés csak a cél által indokolt mértékű lehet – szoros kölcsönhatásukra tekintettel, együtt szükséges értelmezni. Az idézésnek nyilvánvalóan nem lehet akármilyen célja; magából az idézés fogalmából következik, hogy az idézés csak akkor és olyan mértékben létjogosult, ha és amennyiben szükséges valaminek az illusztrálásához, valamely nézettel való vitához vagy éppen egy adott nézettel való egyetértés kifejezéséhez, illetve, ha sajtószemléről van szó, valamely hírre való rövid figyelemfelhíváshoz. Az, hogy mi számít a tisztességes (fair) gyakorlattal összhangban állónak, ugyancsak összefügg azzal, hogy mennyiben felel meg az idézés az említett céloknak.

Az Sztj. 34. §-ának (1) bekezdése tartalmazza az idézésre vonatkozó rendelkezést. Ez így szól: „A mű részletét – az átvevő mű jellege és célja által indokolt terjedelemben és az eredetihez híven – a forrás, valamint az ott megjelölt szerző megnevezésével bárki idézheti.”

Erre a rendelkezésre is vonatkoznak azonban a szabad felhasználásnak a Sztj. 33. §-a (1)-(3) bekezdésében foglalt általános szabályai:

„(1)... Csak a nyilvánosságra hozott művek használhatók fel szabadon e törvény rendelkezéseinek megfelelően.

(2) A felhasználás a szabad felhasználásra vonatkozó rendelkezések alapján is csak annyiban megengedett, illetve díjtalan, amennyiben nem sérelmes a mű rendes felhasználására és indokolatlanul nem károsítja a szerző jogos érdekeit, továbbá amennyiben megfelel a tisztesség követelményeinek és nem irányul a szabad felhasználás rendeltetésével össze nem férő célra.

(3) A szabad felhasználásra vonatkozó rendelkezéseket nem lehet kiterjesztően értelmezni.”

Ezeknek a rendelkezéseknek az alapján megállapítható, hogy a magyar szabályozás tökéletes összhangban áll nemcsak a Berni Uniós Egyezmény idézett rendelkezésével.

A fent elemzett rendelkezések tükrében, a megkeresésben szereplő esetben nyilvánvalóan nem idézésről van szó, hanem cikkek egészének a változtatás nélküli többszörözéséről. Ezért ez a kivétel nem vonatkozhat rá.

3. A harmadik kivétel, amelynek az alkalmazása esetleg valakiben felmerülhet, valójában nem is létezik hatályos jogunkban. A Berni Uniós Egyezmény módot ad az alkalmazására és szinte minden ország szerzői joga alkalmazza is – így tett a régi Szjt. is – de az új Szjt.-ből kimaradt. Az említett kivétellel kapcsolatban mégis indokolt elvégezni a részletesebb elemzést, mert úgy tűnik, hogy a régi Szjt. alapján kialakult gyakorlat tovább él, a kivételt – most már megfelelő jogi alap nélkül – továbbra is alkalmazzák a sajtóközlemények átvétele körében.

A Berni Uniós Egyezmény 10*bis* cikkének az (1) bekezdése – az 1972-ben kihirdetett magyar változatban – így szól: „Az Unióhoz tartozó országok törvényhozó szervei jogosultak arra, hogy engedélyezzék újságban vagy időszakos gyűjteményben közzétett időszerű gazdasági, politikai vagy vallási tárgyú vitacikkeknek, vagy ugyanilyen tárgyú, már sugárzott műveknek a sajtó által történő átvételét, sugárzását vagy vezeték által történő közvetítését a közönség részére, ha az átvételt, sugárzást vagy az említett közvetítést kifejezetten nem tiltották meg. A forrást azonban mindig világosan meg kell jelölni; e kötelezettség megszegésének a következményeit annak az országnak a törvényei határozzák meg, melyben a védelmet igénylik.”

Ebben a fordításban is akadnak kevésbé szerencsés elemek. Például, bár a francia szövegben szereplő „recueil périodique” valóban fordítható „időszakos gyűjteményként” is, az angol változatban szereplő „periodical” szó nyilvánvalóvá teszi, hogy arról van szó, amit magyarul „folyóiratnak” (vagy hivataloskodó nyelven „időszakos kiadványnak”) nevezünk. Az pedig már kifejezetten értelemzavaró – a rendelkezés által érintett cikkek körét indokolatlanul leszűkíti – hogy a fordítás csupán „vitacikkekről”

szól (amelyek a magyar sajtóban a cikkeknek csak egy bizonyos, meghatározott jelentésű csoportját ölelik fel). Ez a francia változatban szereplő „des articles d'actualité de discussion économique, politique ou religieuse” téves fordításából ered. A helyes fordítás szerint gazdasági, politikai vagy vallási témájú (az e témákat megvitató) bármilyen időszerű cikkről van szó. Ezt erősíti meg az angol változat is, amely az „articles on current economic, political or religious topics” kifejezést használja, ami ugyancsak bármilyen cikket jelent, ami ilyen időszerű témáról szól. Végül az is némi jelentésbeli eltérést eredményez, hogy míg az eredeti angol és francia szöveg a felsorolt cselekmények esetében „kifejezett fenntartásról” (mármint a cselekményeket érintő jogok ilyen fenntartásáról) beszél („expressly reserved”, illetve „expressement réservée”), a fordításban „kifejezett tiltásról” van szó, ami bár nagyjából ugyanazt jelenti, egy ilyen formalitás-jellegű nyilatkozat esetében mégis felesleges eltérést foglal magában és aligha szerencsés.

Ami azonban fontos az az, hogy míg ennek a rendelkezésnek a helyes fordítása, értelmezése és alkalmazása releváns volt szerzői jogunkban 1999. szeptember 1.-ig, az új Szjt. akkor bekövetkezett hatályba lépésével mindez elvesztette jelentőségét.

A régi Szjt. 19. cikkének (2) bekezdése, a Berni Unió Egyezmény fent idézett rendelkezésével összhangban, így rendelkezett: „Napilap, folyóirat, a rádió- és a televízió gazdasági és politikai időszerű cikkeket szabadon átvehet a forrás, valamint a megjelölt szerző megnevezésével, ha átvételét a cikk eredeti közzétételekor nem zárták ki.”

Az új Szjt. nem vette át ezt a rendelkezést, s nincs semmilyen más rendelkezés sem a törvényben, ami ennek a rendelkezésnek a helyébe lépett volna.

Így egy ilyen kivételnek az alkalmazása fel sem merülhet a megkeresésben leírt esetben. (Egyébként, még ha lenne is ilyen kivétel az új Szjt.-ben – mint ahogyan nincs – akkor is aligha lenne alkalmazható, hisz nem napilapról vagy folyóiratról van szó, hanem cikk-másolatok egyszerű gyűjteményéről).

Budapest, 2003. június 16.

dr. Vékás Gusztáv
a tanács elnöke

id. dr. Ficsor Mihály
a tanács előadó tagja

dr. Kiss Zoltán
a tanács szavazó tagja